
Første Søndag efter Paaske

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Første Søndag efter Paaske	4
1. s.e. Påske	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Første Søndag efter Paaske

1. s.e. Påske

Prædikedag 1. s.e. Påske

Prædikedato 20. april 1941

Prædiketekst Johannes 20,19-30

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P200441-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 19-26)

Første Søndag efter Paaske.

Tvivleren Thomas plejer vi at kalde ham, men er det egentlig det rigtige Navn? Tvivler er vel ret beset den, der hverken tror det ene eller det andet, men Thomas — han tror paa sin sunde Fornuft. Hvor tit er vi ikke løbet paa ham i 1941! og maaske tiere endnu i 1939! Han har Sansen aaben for Kristendommens Værdier, men han skræmmes bort af alt det, der gaar over hans Forstand. Jesu Bjergprædiken, Jesu paa eengang stolte og jævne Færd, Jesu Heltedød, saa fjernt fra alt Teater, al Positur, denne bange Mand, der ikke har en Sokrates's Forsorenhed at støtte sig til, nej, for hvem det er ganske og blodigt Alvor, uden nogen Vej udenom, for Pligten kræver det, Kaldet kræver det, "dog ske ikke min, men din Vilje", alt dette fængsler og drager den moderne Thomas, men saa kommer disse utrolige Beretninger om Vand, der bliver til Vin, om en Mand, der vandrer paa Søen, om halvtopløste Kroppe, der kaldes ud af Gravene og gives tilbage til Livet, om Engle og Aander, og til Slut om Mesteren selv, hvis døde Legeme trækker Ligtøjet af sig og ruller det pænt sammen, farer "op" til en "Himmel", vi jo nu ved ikke kan eksistere i det fysiske Rum, og dog gennem lukte Døre dukker op i Disciplenes Kreds, disse utrolige Beretninger tropper frem og forlanger at blive troet, sammen med Besynderligheder om, at 3 Haandfulde Vand over et Spædbarns Hoved skulde have Betydning for dets evige Skæbne, og at en Bid Brød og en Slurk Vin under visse Omstændigheder paa eengang skulde stadig være Brød og Vin og dog ogsaa et Stykke Krop og lidt Blod af et Menneske og kunne give dem, der nyder det, Del i guddommelig Natur! Vor sunde Fornuft raader os

til at antage, at alt dette er oldtidige Gudeforestillinger, ukræsne Ivrrere for den nye Religion har overført saa temmelig raa til *deres* Favorit for at gøre ham mere imponerende for de uvidende tilbageholdende.

Jo, der er gaaet 1900 Aar, men Thomas er lige levende endnu: Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.

Saa fortæller Johannes os her, at det virkelig skete. Der gik 8 Dage, hvor Thomas var helt uden for Kredsen, uden for dens nye Tro, dens Begejstring, dens Sejersglæde. Men Søndag efter Paaske stod Jesus der pludselig igen, lyslevende mellem Vennerne, og vendte sig til Thomas og sagde til ham: — “Du raadne Ven, du syge Sjæl, du Skamplet paa mit Vennelag, hvor kan du tvivle saa daarligt, hvor kan du fornægte saa stivnakket? Har jeg ikke sagt jer paa Forhaand, hvordan det vilde gaa? forstod du ikke ud af hele min Færd, at Gud var med mig og aldrig kunde svigte mig? havde du virkelig ikke engang faaet fat i saa meget, at min Død var mit Livs Triumf? Og var du tillukket og tilstoppet for alt det, jeg har søgt at dele med dig, saa min Udvælgelse af dig og mit Arbejde for dig har været spildt, saa maatte du i hvert Fald af Lyset paa de andres Ansigter og deres vaagnende Kampmod have fattet, at noget var sket, og ogsaa lukket dit frosne Hjerte op for det springende Væld. Vi kan ikke være tjent med dig som Discipel, du er en Dødvægt, vi ikke længere kan slæbe paa, du og din sunde Fornuft maa gøre hinanden Følge bort fra de levendes Kreds.”

Nej, saadan sagde han ikke. En Irettesættelse gav han ham ganske visst, en saare mild, men han føjede hans Ønske, for det utrolige gav han ham Syn for Sagn.

Der er mange i de Dage, der har sagt som Thomas. Pilatus har smilt sit skeptiske Smil, Kaiphass sit hvasse haanlige: “Den Opstandelse tror vi ikke paa, før vi har stukket Haanden i Saaret efter Landsestikket i hans opstandne Side.”

Men Pilaterne og Kaiphasserne fik Lov at beholde deres Smil. Der kom ingen Kristus gennem lukte Døre til *dem*.

Hvorfor kom han da til Thomas?

Jeg ved et Svar.

Fordi han var Discipel.

Fordi han havde Hjertets Forhold til Mesteren.

Hans Benægtelse var ikke Had og ikke Sport og ikke Ligegladhed. Hans inderlige Længsel var jo at kunne dele de andres Glæde, at kunne tro paa den kæres fulde og hele Sejr.

Men han kunde ikke. Han kunde ikke. Snarere end at ofre "sin sunde Fornuft" maatte han ofre sit Hjertes Fred og Lykke.

*

Der tales saa ofte om Tro, at Kristendommens Nøgleord er Tro. Men Tro er ikke Kristendommens dybeste Ord, maaske er det dens stærkeste, men dens dybeste Ord er Kærlighed. Tvivl er Synd, Fornægtelse er Synd, men Synden mod den Helligaand er det kolde Hjerte. Thomas var Tvivler, Thomas var Benægter, men han var Herrens Discipel, fordi hans Hjerte holdt fast ved, hvad det hørte til og engang havde valgt sig og var udvalgt af, *imod Tro* og *imod Haab* holdt fast ved det, derfor blev han ikke forkastet, men fik den Tro givet, han ikke selv formaede at tage.

Men han fik det ikke straks. Jeg kan se ham for mig i de 7 Dage fra Søndag til Søndag; de har været ondere end Kong Faraos 7 magre Aar. Lige frygteligt for dem alle var Slaget, da alt det, de vidste og kendte som Grunden under deres Liv, skred sammen og sank i Grus og skylledes bort. Men 10 Gange frygteligere for Thomas med-et at se de andre bjergede og sig selv helt udenfor, ganske alene. Der er ikke stønnet mange bitrere Ord her paa Jorden end disse: “Jeg skal stikke Haanden i hans Side og Fingrene i Naglegabene, før jeg kan tro alt det der.”

Hvor ligner det saa Jesus med denne Overraskelsens straalende Taktik! Da Stunden er inde, staar han der. Der bliver ingen Diskussion af og ingen Argumentation. Han peger blot paa sin Side, han rækker Hænderne frem. Thomas har heller ikke Brug for Ord. Der er ingen Retfærdiggøren sig, ingen Gaaen i Rette: “Hvorfor viste du dig for de andre, da jeg ikke var til Stede? hvorfor fik de Troen i Hænde, mens jeg stødtes fjernere ud i Mørke og Nød?”

“Min Herre og min Gud!” det er hans Bekendelse, hans Tak. Det er ogsaa nok. Tværtimod Fornuften føler han sin Tvivl og Nægten som en Synd. Hans Røst er Graad, der klarer sig og bliver til Lykke.

Vi hører Isen bryde op, vi ser de frigjorte Bølger tindre i Solen. Vi tvivler ikke om, at Thomas nu kan gaa ud og øve en særlig Gerning, som ingen af de andre bunder dybt nok til.

Se, dette er Evangeliet for dig, du Kristensjæl, der tumler i Tvivl og Tro, i Anfægtelse og Benægtelse. Det er Evangeliet, der ikke kommer for at katekisere eller paanøde Dogmer eller holde Dom, men bare for at lytte efter dit Hjertes Slag. Slaar det for den Herre Kristus, at hvordan eller hvordan ikke, men ham har det valgt sig, ham hører det til, da siger Evangeliet til dig: saa vær tro! hold ud! at eje Troens Visshed er en stor Lykke; du hører ikke til dem, hvem den Gave er betroet som noget selvfølgeligt; men Mesteren har ogsaa Brug for Thomas-Sind, ogsaa de har Plads blandt hans Disciple; og det skal du vide: naar Tiden til det er inde, vil han selv bringe Ende paa din Uvisshed og dit Sagtemod. Du skal forstaa, at Hovedsagen ligger ikke i det, du ikke forstaar. Kristus har

haft Disciple, for hvem Ord som Jomfrufødsel, Kødets Opstandelse, Sakramenter var Ord uden Mening. Lad være med at stirre dig blind paa dem. Lad aldrig Djævelen bilde dig ind, at saa kan du ikke være Jesu Discipel. Vogt dig i det hele for golde og sygelige Selvspekulationer, om hvorvidt du er troende eller ikke troende. De fører ingensteder hen, højst nedad. Men vær tro mod dit Hjerte, der engang for alle har valgt; øv praktisk Kristendom. Da vil han selv, naar Timen er inde, om saa Dørene er aldrig saa lukkede, komme til dig lyslevende, vise dig de Hænder, der blev gennemborede for din Skyld, og du vil bøje dig og stamme i et Skælv af Anger og Lyksalighed: Min Herre og min Gud.

Og naar du først har kaldt ham med saa stort et Navn, vil intet længere være dig “uforstaaeligt”. Maaske det da vil blive din sunde Fornuft det kæreste i Kristendommen, alt det, du før slet ikke kunde have med at gøre.

Men vort Evangelium i Dag rækker længere ud. Det omarmer mange af dem, der end ikke aner, det har Bud til dem. Der er vitterlige Fornægtere, sprængt langt bort fra Kristendom af Præsters forlorne Forkyndelse, af Kristnes verdslige Liv, af Kirkens Brøst og Kirkens Synd. Disse Mennesker fornægter Kristus, saavidt de ved, men han bor, uden at de selv aner det, i deres Hjerters Ydmyghed og Stræben efter Sandhed. Ogsaa de kan leve i Thomasugens Fortvivlelse, krympende sig i Smerte over, hvordan det Ædle trædes med jernskoet Hæl og al Kamp for Retfærdighed synes haabløs. Og dog er de tro og holder ud. Ogsaa for dem gælder det, at ved Ugens Ende vil han aabenbare sig for dem, de skal se ham, som han virkelig er, deres Hjerters Gæst og den endelige Sejrherr over Døden og al dens Væsen og alle dens Gerninger, og ogsaa de vil hilse ham hver især med: “Min Herre og min Gud.”